

Kort orientering

I årene forud for fusionen i 2004 var der i finansloven, udover det særlige tilskud til Dansk Kirke i Sydslesvig, af gode grunde tale om to forskellige tilskud, til to forskellige organisationer. For sømandskirker var der tale om "tilskud til aflønning af sømandspræster og assistenter". Det var hensigten, at tilskuddet skulle dække omkostningen til det aftalte antal stillinger, og hvis man går langt tilbage i historien, var der tale om egentlige bevillinger af stillinger og dermed efterbetaling, hvis den økonomiske bevilling ikke var tilstrækkelig. På et tidspunkt var beløbet dog blevet fastfrosset, og der var op mod fusionen en vis underfinansiering af de forventede stillinger. For andre udlandskirker var der derimod tale om "Tilskud til dækning af 50% af udgifterne" til præstelønningerne ved kirkerne i fem konkrete storbyer plus mindre tilskud til dels au-pair virksomhed, dels administration.

I forbindelse med fusionen var der store forhåbninger, og også politiske hensigtserklæringer, om at kirkerne skulle ligestilles, på den måde at hele lønnen skulle dækkes af finanslovsbevillingen, også for præster i storbykirkerne. Denne forhåbning og forventning var for mange af de involverede et afgørende element i beslutningen om at gå ind for fusionen.

Virkeligheden blev imidlertid, at bevillingerne var uændrede, nu blot udbetalt til samme organisation.

Lige siden har alle drøftelser om tilskuddets størrelse taget udgangspunkt i samme sum, reelt baseret på 100% til nogle præster og 50% til andre.

Eneste realvækst i tilskuddet har været en genopretning (Finanslov 2008) i forhold til, at tilskuddet gennem en lang årrække kun var fremskrevet med omkostningspristallet, ikke lønindekset. Dog er der i hvert af årene 2015 og 2016 overført en stilling og 600.000 kr. fra bevillingen vedr. Sydslesvig til bevillingen vedr. den øvrige verden. En forbedring, men udgiftsneutralt for statskassen.

Når vi også i dag har et stærkt ønske om, at præsternes løn kunne finansieres fra Danmark, skyldes det ikke så meget de ovennævnte gamle forventninger, som det skyldes ønsket om at sikre præsterne integritet og ansættelsesmæssige uafhængighed af menighedsrådet, ligesom det gælder inden for Danmark.

Dertil kommer en ren rimelighedsbetragtning, på baggrund af at danskerne i udlandet betaler langt mere i kirkeskat, end der gives i finanslovstilskud til deres kirkelige betjening – dette på trods af, at langt størstedelen af kirkernes brugere slet ikke er beskattede i Danmark.